

L' AVI TON!!!

L'Estel feia moltes, moltes hores que caminava pels camps de blat emmurriada. Era un dijous de 2015 i precisament en aquesta data va començar un dia... un dia amb núvols i trist: justament l'Estel tenia el mateix humor que aquell dia.

L'Estel va sortir de l'escola feta una fúria perquè finalment no li havien donat el paper de teatre que tant havia desitjat.

L'obra es deia Estrella Delta i ella volia el paper d'adolescent.

S'hi va passar hores i hores preparant-se, es va posar davant d'un mirall, ho va presentar 200 vegades a la mare i al pare, i fins i tot ho havia dit davant de tota la seva família!!

Però si per ella actuar era com volar i mirar totes les postes de sol que ella volia!!!

Però si era el que millor sabia fer!!!

Què havia de fer més perquè li donessin el paper que ella tan havia desitjat!!!

En fi l'Estel estava ben disgustada!!!

I sense ni adonar-se'n va deixar els camps de blat enrere i va entrar al poble.

Va passar per davant del bar del Quico, on cada tarda el seu avi hi anava per fer la partideta i parlar una mica amb els seus amics. L'Estel va entrar a fer un petó al seu avi i va aprofitar per demanar-li un paquet de lllaminadures.

Llavors el seu avi, que la va veure emmurriada, es va acomiadar dels amics i la va convidar a lllaminadures i a una partideta de parxís.

L'Estel va pensar que era el millor per distreure's i oblidar la ràbia que tenia.

Però les coses no són com semblen, perquè el que ella no sabia era que la tempesta no s'havia acabat. Efectivament, a fora el cel s'ennegria cada vegada més. I el vent xiulava cada vegada amb més fúria...

I aquell dia l'Estel anava com el cel.

L'avi Ton era molt estimat per a la nena perquè era una persona que no sabia dir un no i era molt obert a tothom. També era molt divertit, eixerit i sempre estava de bon humor. Però el que més li agradava a l'Estel era que sempre sabia donar bons consells i fer-te un somriure nou.

La noia va començar la partida perdent i no podia ser d'altra manera amb aquells pocs ànims que tenia.

L'avi va esperar a la tercera tirada de daus per fer-li unes quantes preguntetes... Feia estona que l'observava i sabia que aquell dia li havia passat alguna cosa:

- Què, ha anat bé l'escola?
- Mm...
- Tot bé amb la Júlia? – l'avi sabia que la Júlia era la millor amiga de l'Estel, però que de tant en tant es discutien.
- No ha vingut, està malalta – va respondre sense aixecar la mirada del parxís.

En aquell moment l'avi li va matar una fitxa, l'última fitxa que estava més avançada i a punt d'entrar a la seva casa.

Per segon cop en aquell dia estava convençuda que podia guanyar i perdia. No era possible.

Per què li estava passant allò??? Per què el seu avi l'havia distret parlant per matar-la? Per què la mestra no li havia donat el paper de l'obra de teatre? I en contra de la seva voluntat dues llàgrimes enormes li van inundar els ulls i li van lliscar per les galtes davant la mirada atenta de l'avi, que va saber esperar i escoltar el que la seva néta duia guardat dins seu i necessitava buidar.

Quan l'Estel va acabar d'explicar-li tot, l'avi Ton li va estrènyer la mà i li va dir:

- Les coses ens les podem mirar positivament o negativament, podem veure el got mig ple o mig buit. A mi gairebé sempre m'agrada veure el got mig ple, i per això veig que avui la meva néta estimada té un gran dia.
- Que te'n rius de mi? – va interrompre l'Estel sense comprendre res.
- Tens un gran dia – va continuar l'avi Ton – perquè tens l'oportunitat d'aprendre que a la vida es guanya i es perd. Però el més important és que el treball i l'esforç que tu has dedicat a una cosa, l'has guanyat segur i no es podrà escapar mai del teu caparró. Aquí no hi ha pèrdua.

I amb aquestes paraules de l'avi, el cap de l'Estel es va desemboirar, el vent va parar de xiular i una pluja fina va netejar els camps de blat.